

Ginny

Waar ik heen ga weet ik niet en hoe laat het is weet ik ook niet. Constant dezelfde gedachtes die door mijn hoofd spoken: ik kan niet meer, het lukt mij gewoon allemaal niet, ik ben een mislukkeling, waarom leef ik op deze fucking plek, ik ben gewoon te zwak. Ik breng mijn trillende hand richting mijn mond en neem nog een hijsje van mijn sigaret, de onderkant van mijn hand raakt de sjaal om mijn nek die mij warm had moeten houden. Ik haal langzaam weer de sigaret uit mijn mond, blaas uit en gooi het filter in de put in de stoep. Elke stap die ik zet voelt zoals het nog nooit heeft aangevoeld, ik voel het rubber van mijn zool op de grond komen en dat brengt een schok teweeg in mijn been. Ik volg de trilling vanuit mijn voet helemaal naar mijn hoofd, ik voel dat mijn rode haren op mijn bleke huid valt. Ik kijk om me heen. Kleuren om mij heen bestaan niet meer, alsof alle kleur de grond is in gezogen. Het enige wat ik nog kan zien is in zwarttinten, zoals de oude televisie die op de kinderkamer staat in mijn vaders ouderlijk huis. Fuck die man; hij is een monster die mij een spiegel voorhoudt zoals ik echt ben. Ik zie verderop het bos opdoemen waar ik vroeger zo vaak met mijn hond liep. Duscha heet ze en ik kan het niet aan om te bedenken dat ze er over een tijdje niet meer is. Het is allemaal beter zo, ik heb mij erbij neergelegd. Met mijn linkervoet stap ik op een tak, een harde krak komt mij ten gehore en ik schrik. Mijn rechtervoet zakt diep weg in een plas met water. Water sijpelt mijn schoen in en een koude rilling komt vanuit mijn onderrug op en geeft mij over heel het lichaam kippenvel. Normaal zou ik mijn voet al vloekend afschudden, alleen vreemd genoeg deert het me niet en ik vervolg mijn weg het donkere bos in. De weg is voor mij bekend, het voelt raar om hier nu te lopen zonder Duscha, ik voel mij in zekere zin minder veilig, maar fuck it. Uit mijn jaszak haal ik het pakje sigaretten, met mijn duim duw ik tegen de bovenkant van het pakje aan zodat de sigaretten tevoorschijn komen. Tussen wijs- en middelvinger pak ik de sigaret vast en zet hem rustig aan mijn mond. Uit mijn broekzak haal ik een aansteker, met mijn linkerhand scherm ik de sigaret af. Mijn duim zet ik op het wielje van de aansteker, voorzichtig draai ik aan het wielje en na de vonken breng ik de vlam naar het eind van de sigaret. Na tien stappen kom ik bij een bankje aan, ik plof neer en neem de eerste trek van mijn sigaret. Nu ik hier zit kan ik nadenken. Ik ga door mijn hoofd heen alsof het een archiefkast is, zoekend naar de mooie momenten, persoon voor persoon, passage na passage. Het is als zoeken naar water in de woestijn, de mooie herinneringen worden overstemd door de slechte herinneringen. Ik neem weer een hijs van de sigaret en voel de rook tintelen in mijn keel. Ik kuch niet omdat er wel iets meer irriteert in het leven dan alleen maar een klein beetje rook. Na lang zoeken kom ik erachter dat de mooiste momenten met Emma waren. Ik begin te huilen, alleen zonder tranen want tranen heb ik niet meer. Ik denk terug aan haar zachte lippen en de manier waarop ze lacht. Ik kan haar niet meer spreken want wat ik haar heb aangedaan is onmenselijk. Het is nu een week geleden dat ik uit ben gegaan met Emma en Karim, ik had Karim gezoend en voelde mij ontzettend schuldig. Ik tik wat as af met mijn wijsvinger en de kegel gloeit prachtig op in de donkere nacht. Het ging allemaal zo verschrikkelijk snel dat ik me nog maar weinig kan herinneren, dat ik zo'n verschrikkelijk beest kon zijn wist ik wel, maar waarom nou op dit moment. Ik zag van 5 hoog een voorwerp vallen en alles in mij wist dat ik Karim een zet moest geven. Het was allemaal gebeurd in een dronken bui en nu kon ik Emma niet meer normaal aankijken, dus Karim moest dood. Het voorwerp valt met een klap op zijn mooie zwarte lokken en Karim stort als een lappenpop ter aarde. Een moment van realisatie schiet als een bliksemschicht door mij heen, ik gil de longen uit mijn lijf en wanneer ik naar boven kijk is het enige wat ik zie de priemende blik van Emma. Nu zit ik hier alleen op een bankje in het park met mijn sigaretje te bedenken wat het leven nog waard is. Alles wat ik aanraak gaat toch kapot, de wereld is beter af zonder mij. Mijn hand glijdt mijn linker zak in en ik zoek naar het pakketje dat ik er thuis in had gestopt. Het platte hoekige pakketje pak ik bij de punten vast tussen duim en wijsvinger en haal het langzaam uit mijn zak. Ik vouw het pakketje open en haal het glimmende metaal tevoorschijn. Vaak heeft het mij al door moeilijke tijden heen gesleept en deze keer zal niet moeilijker zijn dan normaal. Ik zet het scheermesje op mijn pols en duw voorzichtig het mes in mijn huid, nog iets dieper en verder snijden. Het bloed gutst uit de wond en ik slaak een zucht van opluchting: mijn tijd is gekomen. Ademen gaat lastiger en met mijn laatste adem prevel ik een gebed: "Heer luister en ontferm U over mij, mijn God, sta mij terzijde met Uw hulp." Stilte.

--

Amsterdam,

van onze verslaggever.

Een jongedame is gisternacht in het Vondelpark gevonden,
haar polsen waren doorgesneden met vermoedelijk een mes.

Het gaat hier mogelijk om zelfmoord.

Of deze zaak verband houdt met het ongeval in Amsterdam-Zuid wil de politie niet uitsluiten.

Het lichaam van de jongedame is overgebracht voor identificatie.

--